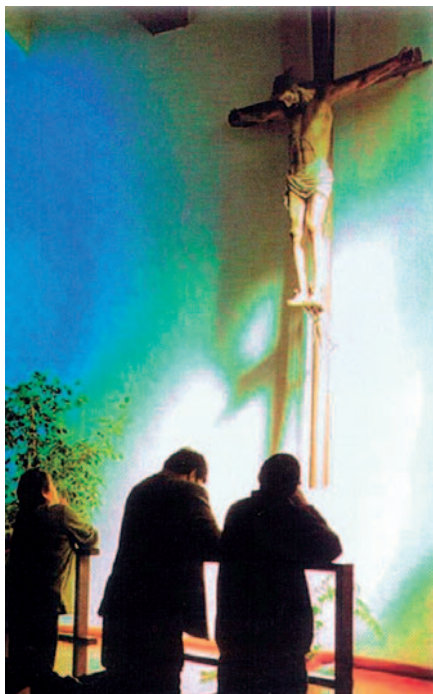

EVANGELI I VIDA

Construïm sobre l'Evangelí

A les portes del nou curs i pensant en orientacions evangelitzadores, em sembla convenient assenyalar alguns particulars accents que ja hi són però s'haurien de remarcar més en la vida de les comunitats de la nostra Diòcesi.

L'Evangelí, (el pla de Déu sobre el món que s'ha manifestat en Jesús el Crist), no és tan sols una crida a la conversió d'actituds sinó que, a més, ens posa davant la necessitat de respondre i d'orientar en una determinada línia totes les accions i serveis amb els quals l'Església realitza la seva missió: és a dir tot allò que anomenem «pastoral missionera».

És ben conegut que a l'Església (ahir, avui i demà) hi ha diferents «tendències», espiritualitats, plantejaments pastorals i maneres de concebre les coses. Però, més enllà dels tòpics amb els quals «ens classifiquem» els uns als altres (integrates, conservadors, progressistes, crítics...), i fins i tot superant qüestions relacionades amb pràctiques religioses que per a la majoria de la gent són perifèriques, jo vull animar a tots a una cosa ben elemental: a redescobrir l'Evangelí com a base de la vida cristiana i a viure deixant-nos jutjar habitualment per la Paraula de Vida, perquè la realitat de les persones és molt més complexa d'allò que pot semblar i moltes vegades està plena d'ambigüitats.

Dit això, he d'afegir també que em fa molta por i em resulta molt preocupant trobar cristians —clergues i laics— que sempre semblen tenir-ho tot molt clar i es presenten com aquells que estan en possessió de la veritat i no tenen res a corregir. La vida demostra que aquestes actituds incapaciten per a la revisió i aquell que no s'avalua periòdicament mai no canviarà tampoc ni creixerà.

Gràcies a Déu, des de les nostres respectives comunitats, moltes vegades oferim el testimoni d'accions i plantejaments que demostren la nostra concreta encarnació en les realitats que ens envolten i a les quals volem il·luminar des de l'Evangelí de Jesús (o denunciar si cal). I ho fem amb humilitat però amb entusiasme. Tant de bo puguem multiplicar aquests testimonis. Però fem-ho sempre deixant-nos interpel·lar també nosaltres, situant-nos en constant actitud de revisió de vida i d'educació adulta de la fe.

Jesús ens ha deixat ben clar que vol que actuem com a llevat amb capacitat de fermentar, com a sal que doni gust, i no tant com a jutges que se situen per damunt del bé o del mal, afegint fins i tot allò de «el qui estigui sense pecat que llenci la primera pedra» (i ja coneixem com acaba aquest passatge evangèlic).

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe.

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Els nostres fills tornen a classe

Resum de la carta de Benet XVI als educadors de Roma sobre el deure de l'educació.

Per a ser pares i mestres educadors avui cal ser:

- **Testimonis dels valors que donen sentit a la seva vida.** L'educació, diu la carta «no pot prescindir del prestigi, que fa creïble l'exercici de l'autoritat». L'autoritat no és autoritarisme sinó experiència i competència en viure.
- **Assumir els propis límits,** les fallades i la fragilitat com a educador com una oportunitat per a recrear la pròpia vida i posar-se de nou «en sintonia amb la seva missió» educativa.
- **Promoure la cooperació** entre les diferents institucions educatives perquè la responsabilitat educativa és competència no sols de la família i del mestre. De fet, afirma la carta «les idees, els estils de vida, les lleis, les orientacions globals de la societat que vivim, i

la imatge que dona de si mateixa a través dels mitjans de comunicació, exerceixen gran influència en la formació de les noves generacions per al bé, però sovint també per al mal».

- **Viure amb una actitud positiva.** Afirma la carta que «només una esperança fiable pot ser l'ànima de l'educació, així com de tota la vida». El negativisme, el pessimisme educatiu, la desconfiança en l'home i el futur alimenten la desconfiança i la desconfiança en la vida i generen una gran dificultat a una veritable obra educativa.

Conclou el Papa la seva carta dient: «L'esperança que es dirigeix a Déu no és mai una esperança només per a mi; al mateix temps, és sempre una esperança per als altres: no ens aïlla, sinó que ens fa solidaris en el bé, ens estimula a educar-nos recíprocament en la veritat i en l'amor».

Ll. Sallan

Nomenaments a l'Església Diocesana

▶ El bisbe de Lleida, Joan Piris Frígola, el 13 de setembre de 2009, ha signat els següents nomenaments:

Mn. Manel Mercadé Melé, rector de les parròquies de la Mare de Déu de Montserrat i Mare de Déu de Butsènit.

Mn. Francisco J. Ribas Fragero, rector de les parròquies de Mare de Déu de Gràcia de La Granadella, Sant Josep de Bovera i Sant Antoni Abat de Bellaguarda.

Mn. Martí Sandiumenge Merola, vicari parroquial de l'Assumpció de Les Borges Blanques.

Mn. Jhony Muñoz Sánchez, Mn. Édison Marin Treviño i Mn. Jorge Emerson Ruiz López, rectors «in Solidum» (cfr. c.517&1) de les parròquies de Serós, La Granja d'Escarp i Massalcoreig (Unitat Pastoral núm. 1), ajudant també al rector d'Aitona.

Mn. Víctor Espinosa Oller, jutge diocesà.

Sra. Conxita López Torres, secretària-notària de la V. Judicial, continuant a la Secretaria de Vicaria General.

La proposta de la Comissió Permanent de la **Fundació Verge Blanca**, d'acord a lo que indiquen els corresponents Estatuts:

Sr. Laureano Sánchez Castillo, president de la Fundació Verge Blanca.

Sra. Paquita Arturo i Royo, assessora de la FVB.

Sr. David Sentis Julià, secretari de la FVB.

Sr. Toni Capell i Theas i Sra. Maria Esteve i Florensa, vocals del patronat de la FVB.

DIUMENGE XXVI DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre dels Nombres (Nm 11,25-29)

En aquells dies, el Senyor baixà en el núvol i parlava amb Moisès. Llavors prengué de l'Esperit que Moisès tenia i el donà als setanta ancians. Quan l'Esperit es posà damunt d'ells entraren en estat d'exaltació profètica i no paraven.

En el campament havien quedat dos homes, Eldad i Medad, inscrits entre els setanta però que no s'havien presentat davant el tabernacle. L'Esperit també es posà damunt d'ells i, allà mateix, al campament, entraren en aquell estat d'exaltació profètica. Un jove anà corrents a fer-ho saber a Moisès. Josuè, fill de Nun, que des de jove era l'ajudant de Moisès, digué: «Moisès, senyor meu, prohibiu-los-ho». Però Moisès li respongué: «Estàs gelós per mi? Tant de bo que tot el poble del Senyor tingués el do de profecia, i que el Senyor els donés a tots el seu Esperit!»

▶ Salm responsorial (18)

R. *Els preceptes del Senyor omplen el cor de goig.*

És perfecta la llei del Senyor, / i l'ànima hi descansa; / és ferm el que el Senyor disposa, / dona seny als ignorants. R.

Venerar el Senyor és cosa santa, / es manté per sempre; / els determinis del Senyor són ben presos, / tots són justíssims. R.

El servent vostre està prompte / a guardar-los amatent; / però, ¿qui s'adona de les pròpies errades? / Disculpeu el que em passa inadvertit. R.

Preserveu-me, Senyor, de l'orgull, / que no s'apoderi de mi; / així seré irrepreensible / i net d'una gran culpa. R.

▶ Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 5,1-6)

Ara us parlo a vosaltres, els qui sou rics. Ploreu desconsoladament per les desgràcies que us cauran al damunt. Les vostres riqueses s'han podrit, s'han arnat els vostres vestits, s'han rovellat el vostre or i la vostra plata, i el seu rovell serà el vostre acusador i us devorará les carns. Heu amuntegat riqueses precisament aquests dies, que són els darrers. El jornal que heu escatimat als qui han segat els vostres camps clama contra vosaltres, i el crit dels segadors ha arribat a les orelles del Senyor de l'univers. Heu viscut aquí a la terra una vida de delícies i plaers, us heu engraixat com el bestiar, ara que és el dia de la matança. Heu condemnat el just, l'heu assassinat i ell no s'ha resistit.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Marc (Mc 9,38-43.45.47-48)

En aquell temps, Joan digué a Jesús: «Mestre, n'hem vist un que es valia del vostre nom per treure dimonis i li dèiem que no ho fes més, perquè no és dels qui vénen amb nosaltres». Jesús respongué: «Deixeu-lo fer. Ningú que en nom meu faci miracles, no podrà després malparlar de mi. Qui no és contra nosaltres, és amb nosaltres. Tothom qui us doni un vas d'aigua pel meu nom, perquè sou de Crist, us dic amb tota veritat que no quedarà sense recompensa.

Però a aquell que allunya de mi un d'aquests petits que tenen fe, valdria més que el tiessin al mar amb una mola d'ase lligada al coll. Si la teva mà et fa caure en pecat, talla-te-la. Val més que entris a la vida sense mà, i no que vagis amb totes dues mans a l'infern, al foc que no s'apaga. Si el teu peu et fa caure en pecat, talla-te'l. Val més que entris a la vida sense peu, i no que siguis llençat amb tots dos peus a l'infern. I si el teu ull et fa caure en pecat, treu-te'l. Val més que entris al Regne de Déu amb un sol ull, i no que siguis llençat amb tots dos ulls a l'infern, on el corc no mor mai i el foc no s'apaga.»

▶ Lectura del libro de los Números (Nm 11,25-29)

En aquellos días, el Señor bajó en la nube, habló con Moisés y, apartando algo del espíritu que poseía, se lo pasó a los setenta ancianos. Al posarse sobre ellos el espíritu, se pusieron a profetizar enseñando.

Habían quedado en el campamento dos del grupo, llamados Eldad y Medad. Aunque estaban en la lista, no habían acudido a la tienda. Pero el espíritu se posó sobre ellos, y se pusieron a profetizar en el campamento. Un muchacho corrió a contárselo a Moisés: «Eldad y Medad están profetizando en el campamento.» Josué, hijo de Nun, ayudante de Moisés desde joven, intervino: «Señor mío, Moisés, prohíbeselo.» Moisés le respondió: «¿Estás celoso de mí? ¡Ojalá todo el pueblo del Señor fuera profeta y recibiera el espíritu del Señor!»

▶ Salmo responsorial (18)

R. *Los mandatos del Señor son rectos y alegran el corazón.*

La ley del Señor es perfecta / y es descanso del alma; / el precepto del Señor es fiel / e instruye al ignorante. R.

La voluntad del Señor es pura / y eternamente estable; / los mandamientos del Señor son verdaderos / y enteramente justos. R.

Aunque tu siervo vigila / para guardarlos con cuidado, / ¿quién conoce sus faltas? / Absuélveme de lo que se me oculta. R.

Preserva a tu siervo de la arrogancia, / para que no me domine: / así quedaré libre e inocente / del gran pecado. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol Santiago (St 5,1-6)

Ahora, vosotros, los ricos, llorad y lamentaos por las desgracias que os han tocado. Vuestra riqueza está corrompida y vuestros vestidos están apollillados. Vuestro oro y vuestra plata están herrumbrosos, y esa herrumbre será un testimonio contra vosotros y devorará vuestra carne como el fuego. ¡Habéis amontonado riqueza, precisamente ahora, en el tiempo final! El jornal defraudado a los obreros que han cosechado vuestros campos está clamando contra vosotros; y los gritos de los segadores han llegado hasta el oído del Señor de los ejércitos. Habéis vivido en este mundo con lujo y entregados al placer. Os habéis cebado para el día de la matanza. Condenasteis y matasteis al justo; él no os resiste.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 9,38-43.45.47-48)

En aquel tiempo, dijo Juan a Jesús: «Maestro, hemos visto a uno que echaba demonios en tu nombre, y se lo hemos querido impedir, porque no es de los nuestros.» Jesús respondió: «No se lo impedáis, porque uno que hace milagros en mi nombre no puede luego hablar mal de mí. El que no está contra nosotros está a favor nuestro. Y, además, el que os dé a beber un vaso de agua, porque seguís al Mesías, os aseguro que no se quedará sin recompensa. El que escandalice a uno de estos pequeñuelos que creen, más le valdría que le encajasen en el cuello una piedra de molino y lo echasen al mar. Si tu mano te hace caer, córtatela: más te vale entrar manco en la vida, que ir con las dos manos al infierno, al fuego que no se apaga.

Y, si tu pie te hace caer, córtatelo: más te vale entrar cojo en la vida, que ser echado con los dos pies al infierno. Y, si tu ojo te hace caer, sácatelo: más te vale entrar tuerto en el reino de Dios, que ser echado con los dos ojos al infierno, donde el gusano no muere y el fuego no se apaga.»

Rostre del Crist, del Tríptic de la Santa Cena. Sagristia de la catedral de Toledo.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Za 8,1-8 / Sl 101 / Lc 9,46-50 □ **dimarts**: Dn 7,9-10.13-14 (o bé: Ap 12,7-12a) / Sl 137 / Jn 1,47-51 □ **dimecres**: Ne 2,1-8 / Sl 136 / Lc 9,57-62 □ **dijous**: Ne 8,1-4a.5-6.7b-12 / Sl 18 / Lc 10,1-12 □ **divendres**: Ba 1,15-22 / Sl 78 / Mt 18,1-5.10 ■ **dissabte**: Ba 4,5-12.27-29 / Sl 68 / Lc 10,17-24 ■ **diumenge** vinent, XXVII durant l'any (lit. hores: 3a setm.): Gn 2,18-24 / Sl 127 / He 2,9-11 / Mc 10,2-16.

COMENTARI

La gelosia i l'enveja

Un dels sentiments més corrosius de la joia de viure és la gelosia i l'enveja. El primer perjudicat és la persona que es deixa portar per la gelosia i l'enveja, perquè porta un mal a dins que el posa trist quan veu els valors i les capacitats dels altres. No cal que vingui l'enemic, puix que ell mateix és el seu propi enemic. Al mateix temps que ens fa mal, fa mal a la comunitat, perquè atès que no pot reconèixer exteriorment que té enveja, aleshores, es dedica a crear conflictes inútils que embrollen la realitat.

En canvi alegrar-se del bé, vingui de qui vingui, allibera el cor i eixampla l'horitzó de la comunitat. Al mateix temps que beneficia els altres, perquè valora la seva aportació, el primer beneficiat és hom mateix, perquè rep l'aportació dels altres com un do al propi creixement.

Quan, a la llum de l'evangelí, ens deixem alliberar de l'enveja i la gelosia, comencem a tastar el goig de la resurrecció, puix que anticipem aquella unitat de la família humana, edificada en l'amor, que és l'objectiu definitiu de l'evangelització del món.

Quina bellesa poètica expressa Moisès quan, davant la gelosia d'alguns, afirma: «Tant de bo que tot el poble tingués el do de profecia... que el Senyor donés a tots el seu Esperit».

Sortim de la presó de la gelosia i l'enveja, que ens hem fabricat nosaltres mateixos, quan deixem de posar barreres als altres i segons el principi evangèlic que diu *qui no està contra nosaltres, és amb nosaltres*, ens decidim a sumar totes les forces positives dels nostres germans i germanes. Tots hi sortim guanyant i, a més, respirem a gust.

Ramon Prat i Pons

LA TRANSMISSIÓ DE LA FE AVUI

Plantejar-nos l'interrogant decisiu

En la situació actual, sovint assetjada per la nostàlgia i el desencís, entre un passat que en termes generals ja està tancat i un futur incert, l'interrogant sobre el què hem de fer, com s'ha de concretar aquí i ara la nostra responsabilitat de cristians, és a dir, d'homes i dones que hem posat en el Crist la nostra confiança, adquirint una urgència i una actualitat extraordinàries.

En altres temps, l'eficàcia de totes les transmissions religioses, familiars i socials era una qüestió quasi mecànica, que la inèrcia social mateixa posava en marxa. Avui dia, però, la situació ha canviat radicalment, i, si som sincers, hem de reconèixer que a Europa, en tots els àmbits de la vida humana, el futur se'ns presenta més aviat amb una enorme càrrega d'incertesa.

En aquesta situació hem de plantejar-nos l'interrogant decisiu: què hem de fer aquí i ara com a cristians que encara continuem creient que el cristianisme és *interessant*?

La primera part de la resposta ha de ser: malgrat tot, mantenir-nos com a *fidels testimonis* de la voluntat universal de salvació de Déu, que se'ns ha donat a conèixer a través dels *acta et passa Christi*. Quan les *paraules* (les transmissions) han emmudit, aleshores tan sols ens resta la *gran* paraula de la pròpia existència, la paraula veritablement evangèlica, que és el *testimoniatge del testimoni*.

Passi el que passi, siguin els temps més o menys propicis, en la joventut o en la vellesa, en la salut o en la malaltia, hem de ser testimonis, hem de proclamar l'Evangelí com correspon a veritables creients mitjançant el testimoniatge vivent de la nostra existència.

El futur és en les mans de Déu i estem convençuts que ni el mal ni la mort tindran la darrera paraula, sinó que la *darrera paraula* serà la plena manifestació de la bonesa de Déu.

P. Lluís Duch, monjo de Montserrat

(*La crisi de la transmissió de la fe,*

Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2007)

CAMINS VERS LA LLIBERTAT

No deshonris el nom de Déu

El segon manament ens exigeix no profanar el nom de Déu o no prendre'l en va. Una de les seves aplicacions és un afer d'educació. Jo abuso del nom de Déu quan utilitzo Déu com un espantall en l'educació dels infants, quan constantment faig amenaces que impliquen Déu: «Ja veuràs on aniràs a parar! Pensa que Déu ho sap tot i ho veu tot...!» Amb aquest abús de Déu, moltes persones restaren ferides en la seva infantesa. La imatge salvadora de Déu es converteix, en l'ànima de l'infant, en una imatge amenaçadora i superexigent.

La prohibició d'abusar del nom de Déu està molt relacionada amb la de fer imatges. Qui es comporta fanàticament amb la seva fe, s'havia fet ja una imatge fixa de Déu, i abusa d'aquest Déu que ell s'ha fet per tal de donar una sortida a la seva agressivitat i necessitats de poder reprimides.

L'expressió positiva del segon manament diu així: «Jo honoro el nom de Déu». Admeto l'honra, el prestigi i el domini de Déu. Honorar ve del grec *aidesthai*, que significa «tèmer, reverenciar». En alemany hi ha la paraula equivalent *Ehrfurcht*. Tenim un olfacte per al Déu totalment altre. No ens atrevim a encaixar-lo en els nostres conceptes. El mirem com el Déu incomprendible i indescriptible. Deixem que Déu ens afecti. No ens apropiem de Déu per al nostre interès, sinó que l'honorem. El deixem ésser Déu.

Això duu a la verdadera llibertat. Perquè abusar de Déu en benefici propi duu a l'esclavitud del poder. Quan honoro Déu, jo mateix quedo honorat. El Déu que no és degradat al servei d'imatges i necessitats humanes tampoc a mi m'humiliarà, sinó que, al contrari, em farà anar amb el cap dret i protegirà la meua no quebrantada dignitat.

Anselm Grün

(*Els deu manaments*, Editorial Claret)

SANTORAL

27. ✠ Diumenge XXVI durant l'any. Sant Vicenç de Paül (1581-1660), prev. a París, fund. Paüls (CM, 1625) i cofund. Filles de la Caritat (FC, paüles, 1633); sant Caius o Gai, bisbe; sants Adolf i Joan, germans mrs.

28. Dilluns. Sant Venceslau, mr. (935), duc de Bohèmia; sant Llorenç Ruiz, pare de família filipí, i companys, mrs. a Nagasaki (s. XVII); sant Simó Rojas, prev. trinitari, de Valladolid; santa Eustoqui, filla de santa Paula. Beat Francesc Castelló i Aleu, mr.

29. Dimarts. Sants arcàngels Miquel (patró dels radiòlegs i els radioterapeutes), Gabriel (patró de la radiodifusió i les telecomunicacions) i Rafael (o Rafel, patró dels emigrants); sant Fratern, bisbe; santa Gudèlia.

30. Dimecres. Sant Jeroni, prev. i doctor de l'Església, dàlmata, mort a Betlem (420), patró dels llibreters, biblistes i traductors; santa Sofia, viuda.

1. Dijous. Santa Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897), vg. carmelitana a Lisieux, patrona de les missions; sant Remigi (†530), bisbe de Reims.

2. Divendres. Sants Àngels de la Guarda. Mare de Déu de l'Acadèmia (1862), patrona de la ciutat de Lleida (1946); sant Sadurní, ermità, a Sòria; beat Berenguer de Peralta, bisbe electe de Lleida.

3. Dissabte. Sant Francesc de Borja (Gandia 1510-Roma 1572), prev. jesuïta; sant Gerard o Grau, abat; santa Maria-Josepa Rosselló, fund.

INTENCIONS DEL SANT PARE (octubre)

General: Perquè es visqui el Diumenge com el dia en què els cristians es reuneixen per celebrar al Senyor Ressuscitat participant a la taula de l'Eucaristia.

Missionera: Perquè el poble de Déu assumeixi amb interès la seva responsabilitat missionera i la consideri com el major servei que pot oferir a la humanitat.

ENTREVISTA

► **MARIA JESÚS DORCA**

50 anys de focolars a Catalunya

El Moviment Focolar celebra 50 anys a Catalunya.

Per commemorar-ho, l'editorial Ciutat Nova ha editat un llibre que aprofundeix en els orígens dels focolars durant la Segona Guerra Mundial a Itàlia: *Eren temps de guerra... en les albrors de l'ideal de la unitat*, obra dels fundadors del Moviment, Chiara Lubich i Igino Giordani —polític italià. Es tracta d'un llibre que ajuda a difondre l'ideal de la unitat entorn de Jesucrist i a fer-ne conèixer els inicis. La Maria Jesús Dorca, que participa a les iniciatives del Moviment dels Focolars i és membre del Consell de Redacció de la revista *Ciutat Nova*, assegura sentir-se impactada per «l'ideal plasmant d'una història viscuda a través de la senzillesa; una vida viscuda amb autenticitat, arrelada a l'Evangelí».

Què li ha marcat més del testimoni de Chiara Lubich?

Conec el Moviment des de ben petita i em vaig adonant que les coses que he escoltat no es queden només en paraules o textos, sinó que es poden plasmar concretament. El que més m'ha impactat sempre ha estat la idea de la unitat. Una unitat sense distincions de religió, de creences o de races. Viure per construir un món més unit on tothom té cabuda i pot aportar el seu gra de sorra.

Quines propostes fa Chiara Lubich per superar el moment present, amb una crisi social i de valors evident?

Jo destacaria dues coses: una seria la *regla d'or: fer als altres el que t'agradaria que et fessin a tu*, tal com apunta el Nou manament. És la clau per poder establir un diàleg amb gent diversa, compartir opinions, fets... I l'altra: viure el moment present a consciència, vivint cada situació que es presenta, estimant aquella persona que tenim al davant. Només així es creen relacions autèntiques i les propostes esdevenen palpables i no utòpiques.

La fraternitat i la política són compatibles?

Haurien de ser-ho! Al llibre ja es pot entreveure com aquests dos conceptes són compatibles, i Igino Giordani en va començar a fer l'experiència. Posar en pràctica la fraternitat és dialogar i respectar les idees de l'adversari, sense deixar de banda les pròpies, i així poder esdevenir un diàleg molt més enriquit. D'aquesta idea neix el Moviment polític per la unitat, que és una expressió dels focolars que proposa la fraternitat com a categoria política i al qual se sumen polítics i ciutadans de totes les tendències.

Òscar Bardají i Martín

PSICOLOGIA DE LA FAMILIA

El dibujo y el derecho a jugar

Recuerdo con nostálgico cariño a uno de mis maestros en la apasionante disciplina de la psiquiatría del niño o paidopsiquiatría, el doctor Ricardo Belmonte, que, vehemente, nos decía, a sus alumnos médicos, enseñándonos una hoja en blanco que agitaba en el aire: «Señores, éste es el mejor test».

Cuando a un niño le damos una hoja en blanco y unos lápices de colores, es como si descolgáramos el teléfono para establecer comunicación con lo más íntimo de su mundo emocional. El dibujo, al igual que el juego, expresa la vida consciente e inconsciente del niño. Sus sueños, sus ilusiones, sus frustraciones, todo se manifiesta en el lenguaje simbólico del dibujo.

Es una manifestación universal que no distingue razas, ni idiomas, ni temperamentos. Al igual que tenemos primorosos álbumes de fotografías de nuestros hijos, deberíamos tener álbumes con sus dibujos.

Lo mismo puede decirse del derecho a jugar. «El niño debe disfrutar plenamente de juegos y recreaciones, los cuales deberán estar orientados hacia los fines perseguidos por la educación; la sociedad y las autoridades públicas se esforzarán en promover el goce de este derecho» (Declaración de los Derechos del Niño, aprobada por la ONU el 20/11/1959).

El genial colega británico experto en juego infantil, Donald Winnicott, confiere a la actividad lúdica valor de certificado de salud mental. O sea, que si vuestro hijo juega y disfruta jugando, queridos padres, estad tranquilos.

Dr. Paulino Castells

(*Psicología de la familia,* Ed. Ceac, Barcelona 2008)

AGENDA

Del 23 de setembre a l'1 d'octubre.—A les 19.30 h se celebra la novena en honor de la Verge Blanca de l'Acadèmia a l'oratori. Cada dia hi participa una coral. El dia 27: la de Sant Miquel d'Alcoletge. El 28: Grup Harmonia. Dia 29: Santa Trinitat, parròquia St. Andreu. Dia 30: Raizes de ZA-HU-TE de la Casa Aragó. Dia 1: la del centro Gallego. Dia 2: Petit Cor de la catedral.

Diumenge 27 de setembre.—A les 12.00 h. A l'església de Sant Andreu, Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe Joan, amb motiu del 350 aniversari de la mort de sant Vicenç de Paül i santa Lluïsa de Marillac, fundadors de la família vicenciana, per acollir als més pobres.

Diumenge 27 de setembre.—A les 5.30 de la tarda, a la catedral tindrà lloc l'ordinació al diaconat permanent de Julián Manzano Lorenzo.

Dia 1 d'octubre.—Festa patronal de Sta. Teresa de l'Infant Jesús. Missa solemne a les 19.30 h al santuari Santa Teresina.

Diumenge 4 d'octubre.—A les 10.00 h a la catedral, Eucaristia presidida pel bisbe diocesà Joan Piris i Frígola. A les 11.00 h a l'auditori Enric Granados concert a càrrec de la Coral Mater Salvatoris, de Madrid. A les 12.00 h Certamen Marià en honor de l'advocació «Mater Salvatoris», patrona dels col·legis de la Companyia del Salvador. A 2/4 de tres de la tarda dinar de germanor opcional als claustres de l'Acadèmia. Preu: 20 €. Reserves als telèfons 973 234 050 i 650 550 516 (fins al 26 de setembre).

Diumenge 4 d'octubre.—A les 19.30 h, a l'Acadèmia Mariana tindrà lloc la VIII Pregària interreligiosa per la pau.

Dissabte 3 d'octubre.—A les 17.00 h aproximació a la lectura de la Bíblia per a immigrants, a la parròquia del Carmen amb Mn. Daniel Turmo.

Pelegrinatge a Roma.—Per assistir el dia 11 d'octubre a la canonització de cinc beats, dos d'ells molt relacionats amb congregacions religioses de la nostra diòcesi, el P. Francesc Coll i Joana Jugan.

Agenda actualitzada a la pàgina web: www.bisbatlleida.org

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

L'espiritualitat en l'escoltisme

L'escoltisme com a Moviment d'educació en el lleure ha sigut, des de fa més d'un centenari, una alternativa admesa i admirada per molts educadors i per moltes generacions d'infants, adolescents i joves. Aleshores, no és cap cosa estranya que, des de diferents mentalitats i opcions, hagin volgut fer-lo seu i adaptar-lo a la seva pròpia ideologia i visió de la vida.

Així, entre nosaltres, a Catalunya, existeix l'escoltisme sense cap referència religiosa i l'escoltisme confessional. Però és interessant tenir en compte el pensament del seu fundador, Baden Powell, en aquest punt. Almenys per considerar si l'esquema del seus plantejaments educatius estan d'esquena a la visió religiosa de la vida o als valors cristians fonamentals. El fet de ser fill d'un pastor protestant podria donar alguna pista referent a la seva indiscutible referència explícita a Déu en els seus missatges als escoltes. I encara més, l'anàlisi dels valors proposats en la seva guia educativa guarden una identificació palesa amb els valors cristians, car aquests no són un afegit, ans, al contrari, són la base de la visió educativa de l'escoltisme i així ho escriu explícitament en el seu llibre *Scouting for boys (Escoltisme per a nois)*: la religió surt espontàniament de l'aplicació del Mètode. Però cal anar en compte i evitar-ne una interpretació simplista i errònia. Perquè el Mètode escolta no és una catequesi ni pretén que els escoltes vagin a missa. Simplement, cal dir que per a Baden Powell la dimensió religiosa és fonamental en la visió educativa. Però aquesta cal cercar-la en la vivència que neix de la contemplació de les meravelles del Creador; en el coneixement i l'estima de la Natura. Per això mateix, el pensament de l'evangeli de Jesús es troba en els lemes de les branques: «Sempre millor», «Sempre a punt», «Servir». És a dir, la dimensió espiritual en l'escoltisme es cerca i neix de la pròpia existència, de la mateixa convivència en les branques i cal fer-la extensiva als diversos aspectes de la vida per convicció, tot descobrint-la en els jocs, en el lleure, en el desenvolupament de totes les capacitats de l'infant, adolescent o jove.

El Moviment escolta és moviment de laics, però ha tingut i manté en molts Agrupaments un responsable d'aquesta dimensió religiosa i espiritual: el que entre nosaltres anomenem consiliari, sigui sacerdot o no. Ara bé, el cap o monitor de cada branca, és el que duu a terme aquesta educació espiritual en totes les activitats escoltes: en ell recau la responsabilitat de proposar als nois de la seva branca les fites o etapes per intentar assolir la realització d'aquest ideal de la metodologia escolta. Perquè el cap ha d'anar més enllà del mer monitor d'esplai o de carrer: ha de cercar una identificació amb cada component de la branca per fer-lo capaç d'aprofitar les oportunitats de suport i recolzament en el procés de la maduració de la personalitat de l'infant.

L'escoltisme, però, ha tingut els seus canvis i ha patit totes les influències de cada moment històric en el tema que ens ocupa. Cal dir que neix fora de l'església catòlica, però en vida del mateix fundador, s'inicia l'escoltisme catòlic, la qual cosa ell veu amb bons ulls. I, entre nosaltres, a Catalunya en concret, encara es guarda una memòria ben viva de qui en fou el seu promotor, Mn. Batlle. En aquell temps, l'educació escolta estava amarada d'una espiritualitat cristiana, clara i decidida i ben expressa en els seus signes i celebracions.

Aquests darrers anys el Moviment ha tingut la seva lluita interna, car la societat es presenta més plural, més diversificada, amb un laïcisme que, de vegades, ha creat un fort recel davant de tot allò religiós o espiritual. L'escoltisme ha acceptat aquests reptes i hi han entrat molts caps i molts nois i noies amb una visió de l'espiritualitat inexistente, precària, diversa o contrària. La resposta del Moviment ha sigut el treball i plantejament d'aquesta dimensió, tot presentant-la de nou com a necessària i oferint pistes per treballar-la i mantenir-la en la vida i el tarannà de l'escoltisme. Per damunt dels debats ideològics, Minyons Escoltes i Guies de Catalunya, que és el logotip del nostre Moviment, publicà el document aprovat pel Comissariat General del 21 d'octubre del 2005. Aquest document, manté els principis fonamentals de l'educació en l'espiritualitat car el nostre Moviment «entén la persona com un ésser indivisible i, per tant, emmarca la tasca educativa en el desenvolupament d'activitats i projectes que potencien l'educació integral de totes les persones que en formen part» i «aquesta educació integral contempla totes les dimensions de la persona, és a dir, és una educació física, intel·lectual, emocional, social, espiritual». El document, però, té una referència a les fonts històriques quan afirma que «l'origen de l'animació espiritual de MEG és específicament cristià». Ara bé, això en el moment present cal viure-ho en un context social obert a les diferents expressions i sensibilitats espirituals, mentre no entrin en contradicció amb els valors de MEG. I reconèixer aquesta riquesa i diversitat és enriquir-nos amb les diferents manifestacions de la dimensió espiritual: tot acceptant la possibilitat de conèixer i viure la proposta cristiana, obrim espais de recerca de transcendència, creem lloc de trobada entre creients i no creients, entre diferents confessions cristianes i entre diferents confessions religioses. Aquesta opció, l'escoltisme l'ofereix com a aportació a la societat i a la mateixa Església. D'aquesta manera, l'escoltisme es manté com fou des del principi: Moviment d'avançada, moviment de frontera.

Joaquim Mesalles

Consiliari de l'Agrupament Escolta i Guia Lo Manaix
Minyons Escoltes i Guies de Catalunya

EL SETRILL

Laïcisme

Si es vol comprendre i assumir el fenomen anomenat laïcisme o la laïcització, que toca tan a l'Església com al món actual, cal parlar de l'autonomia de la societat i de les persones. Es tracta, ben segur, d'una mutació fonamental que afecta radicalment el present i futur de la nostra Església. El criteri o principi de l'autonomia va ésser ja enunciat pel Concili Vaticà II (1965).

«Si per autonomia de les realitats terrestres entenem que les coses creades i les societats mateixes tenen lleis i valors propis, que l'home a d'anar descobrint, emprant i ordenant gradualment,

aquesta exigència d'autonomia és absolutament legítima, i no sols és postulada pels homes del nostre temps, sinó que respon a la voluntat del Creador [...]. Però, si amb l'expressió autonomia de les realitats temporals entenem que les coses creades no depenen de Déu, i que l'home pot disposar-ne sense referir-les al Creador, ningú que admeti Déu no deixa de veure com són de falses aquestes opinions» (Concili Vaticà II, Constitució *Gaudium et Spes*, núm. 36).

Aquest text del Concili posa solament una condició: que l'autonomia —volguda pel Creador— no sigui confosa amb una voluntat d'independència

enfront de Déu o de la consciència. Amb aquesta declaració del Concili tenim l'eix fonamental per acceptar i assumir l'exigència de la modernitat. Però també hem de dir i reconèixer les fortes conseqüències per a l'Església. Per tant, l'Església d'avui i de demà no pot ser la mateixa d'ahir en relació a la societat i a la humanitat. Cadascú al seu lloc. El fenomen del laïcisme o la laïcització exigeix aquest respecte. Tots hi sortirem guanyadors.

Josep Alexandre Baró

Director del Departament de Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Lleida